

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Pe an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
În America pe an 3 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Scumpetea zilelor noastre.

Ne sbatem ca peștele pe uscat. — Suntem săraci în țară bogată. — Toate relele ne vin din cumpăneala slabă a Băncii Naționale, care nu s'a îngrijit la timp de aur destul, cum ar cere trebuințele țării. — Cu îndreptarea relilor de mai sus ar trebui să-și bată capul deputații și senatorii.

De GAVRIL TODICA.

Auzim plângeri dese, mai ales contra negustorilor, că scumpesc toate mărfurile.

Nu vrem să le luăm apărarea căci nu sunt cu crucea 'n sân. Dar nu sunt nici așa de păcătoși, precum i-am crede. Interesându-ne mai de aproape în prăvăliile lor, vom afla că ei plătesc dări mai grele decum plătesc bunăoară proprietarii, de pământ. Plătesc chirie mai urcată decât funcționarii, plătesc felurite taxe și transporturi, li-se scumpește, tot la trei luni, marfa din fabrică. Dobânda banilor împrumutați e de 30-40 procente. Și așa mai departe. Sotocostește apoi, că și ei sunt oameni, cari ar dori să aibă ceva câștig, ca să poată trăi și înainta — și veți avea explicarea scumpirii mărfurilor.

Că o fi ceva adevăr în explicația aceasta se poate dovedi și cu faptul că înainte de războiu, când aveam o viață mai regulată, negustorii se întreceau unii cu alții în ieftinirea mărfurilor. Era o concurență între ei: care de care să ne vândă lucrurile mai ieftin. Și totuși rar se întâmpla, ca un comerciant să dea faliment (să bucteze). Dar astăzi se prăbușesc cu sutele, cu toate că toți scumpesc mărfurile. Le scumpesc, dar rămân cu ele în prăvălii. Lumea nu se îmbulzește. E o stare bolnăvicioasă, de care suferim cu toții: atât negustorii, cât și cumpărătorii. Unii nu pot vinde, alții nu pot cumpăra.

În astfel de împrejurări ne-am aștepta ca cel puțin statul să stea pe loc cu mărfurile sale și să nu le mai scumpească. Dar nu face așa, ci tocmai el le scumpește, bunăoară sarea cu 100 procente. Scumpește spiritul, scumpește tutunul, scumpește căile ferate. E drept, că fără tutun și fără spirit putem trăi. Dar sarea și căile ferate sunt de trebuință pentru tot omul nevoiaș. De ce nu scumpește șampania, pudra, rumelele, și alte articole de lux, cu 1000 de procente, dacă vrea? Fără de lucruri de aceste putem trăi. Iar cine nu poate trăi fără de ele, poștească și plătească. E un bine, că s'a scumpit aspru spiritul otrăvitor și s'a lăsat mai pe ușor vinul, dar trebuia urcată aspru și șampania.

Destul că statul a sporit salariile funcționarilor, adevărat că ceva cu o mână, dar în același timp cearcă să ia cu două mâni și nu tocmai dela aceia, cari sunt în stare să dea. Iată-ne acum, din nou, într'un vârtej de scumpire a traiului. Ce folos că slujbașul primește o leafă mai mare, dacă în același timp i-se scumpește sarea, laptele, zarzavatul, hainele și toate mijloacele de trai?

Această horă amăritească, acest joc nebun, îl întindem de 7 ani și vom merge din rău în mai rău, dacă nu ne dăm seama să căutăm pricina relilor și dacă nu vom stărui să se îndrepteze relele, acolo sus, de unde isvoresc.

Cauza tuturor relilor economice din țară trebuie să o căutăm la Banca Națională.

Banul, în viața economică a unei țări, este ca sângele în trupul omului. Când în trupul nostru avem sânge destul și sănătos, ne simțim bine, avem poftă de lucru, ne e dragă viața. Când perdem mult sânge, ori ni-se strică, atunci e vai de noi. Zăcărăm pe cele paturi, ori ne cărăm din lumea aceasta.

Tocmai așa e și în viața economică a țării. Când sunt bani mulți și sănătoși, adevărat că de preț, toate treburile merg strună. Oamenii au poftă de toate întreprinderile. Ici se apucă de zidit, colo se apucă de arderea varului, de fabricarea de cărămidă, de sticlă, ciment. În alte părți pornește farnicarul de oameni să lucreze la păduri, să taie lemne de foc, lemne de construcție, scânduri, grinzi, căpriori. Zurăe și urlă fabricile de postavuri, de pânzării, de ferării. Aleargă negustorii să-și umple prăvăliile. Calfele și învățăceii abia mai prindesc cu vânzările.

Așa mișună viața, când sunt bani mulți și sănătoși. Dobânzile sunt mici (6-7%). Atunci numai leneșii trândăvesc. Incolo, tot omul aleargă la lucru, ori se apucă și el de ceva îndreptare.

Cam așa eram, înainte de războiu, prin anii 1910-1912. Puteam fi și mai

bine, dar nu aveam oameni cu destulă pricepere și destul curaj la îndreptare, decât la edificări.

La 31 Decembrie 1911 Banca Națională avea aur în preț de 220 milioane lei și bani de hârtie în sumă de 510 milioane. România era mică, și 510 milioane însemnau cât astăzi 25 miliarde de lei.

Astăzi, România e mai mare decât de două-ori cum era în 1911 și totuși abia are 21 miliarde lei bani de hârtie, adevărat că mai puțini decum avea în 1911 România mică.

Cu alte cuvinte, astăzi avem un trup de două-ori mai mare decât în 1911, dar sânge avem mai puțin, decum aveam în trupul cel mic din 1911!

Poate-se dară să fim sănătoși?

E lămurit, că nu putem fi sănătoși. Ne sbatem ca peștele pe uscat, fiind în primejdie de a ne prăpădi cu toții. Primejdia e cu atât mai mare, că însuși bugetul (trebuințele) statului face 40 miliarde de lei la an, iar toți banii din țară abia sunt de 21 miliarde. Ar trebui, prin urmare, ca tot natul, toate băncile, să-și verse toți banii în visteria statului. Statul să-i plătească la funcționari și unde are plăți de făcut. Dela aceștia să se întoarcă iarăși la bănci și la oameni. Apoi din nou să se verse în sacul statului și dela stat iarăși să se întoarcă la oameni. De două-ori pe an!

Năstrăvăni de aceste nu auzim nici în povești, necum să le așteptăm cu toată firea dela oameni amărâți!

Regularea banilor în toată țara o face Banca Națională. Numai ea e împuternicită prin lege să tipărească bani de hârtie (bancnote, bilete de bancă). Tot omul, toată banca, că nu are bani, că-i suflă vântul prin buzunare. Banca Națională nu se poate plânge, nu se poate tângui, nu poate zice că n'am, căci ea este izvorul de bani.

Dacă ne pomenim, că în țară nu »se învârt« bani de ajuns, putem ști că buba e sus, la Banca Națională, adevărat că în capetele acelora, cari au cumpănit-o slab. Căci trebuie să mai știm apoi un al doilea lucru și cel mai de frunte. Nici Banca Națională nu poate emite (slobozi) bancnotele după cum i-ar plăcea și cum ne-ar plăcea, să le punem coala la șerpar, ori pe fundul lăzii, când sunt nouă noue! Dacă le-ar slobozi fără cumpăt și măsură, le-ar scădea prețul, ne-am pomeni că nu mai plătesc nimic, oricât le-am fi păstrat de oable și neînpăturate.

Temelia bancnotelor bune este aurul din visteria Băncii naționale.

Legile tuturor țarilor dau drept băncilor de emisiune (așa se mai numesc băncile naționale, cari fac banii de hârtie) ca pentru tot chilogramul de aur, păstrat în pivnițele băncilor, aceste să poată emite de 2—3 ori atâtea bancnote, fără să scadă prețul acestor hârtii, ci socotindu-se ea bani de aur.

Iată cheia, pe care băncile de emisiune o pot învărti după plac!

Cunoscând legea aceasta, noi putem zice, mai departe, că la noi în țară se scot la an mii de kilograme de aur din măruntaele pământului. De 7 ani de zile, de ce nu a cumpărat Banca Națională tot aurul acesta? Inmagazinându-l în visteria sa, pe temelia lui, ne putea de 2—3 ori atâția bani de hârtie, al căror preț nu ar fi scăzut.

Aici e vina grozavă a conducătorilor cu răspundere. Nu le-a trebuit aur decât cu politica, cu sfârșăria, cu dorința de a-l »expropria«, adică de a-l cumpăra cam de pomană.

Aurul însă nu stă locului, ca pământul, să-l poți expropria după plac. Dacă nu-l plătești cinstit, după prețul zilei, el prinde aripi, ori se face camfor și nu se oprește până în străinătate, unde e plătit cum se cade.

Nici un gram de aur nu s'ar fi strecurat în străinătate, dacă Banca Națională l-ar fi plătit ca străinătatea.

Aici e bubă, pe urma căreia trebuie să sufere acuma țara întreagă.

Scurgerea aurului în străinătate e aceeași pacoste pentru viața economică a țării, ca scurgerea sângelui din trupul unui om, pentru sănătatea aceluia om.

Indreptarea răului nu o poți face cu măciuca, cu poliția, — ci cu plată cinstită.

Aici ar fi rostul deputaților și sena-

torilor noștri: să cerceteze și să îndrepte numai decât stările. Incoarde-și mintea și voința spre îndreptarea relelor ce ne sugrumă, nu se tot oțărăscă în certe și desbinări: că »eu sunt mai tare«, ba »eu sunt mai tare«, ca niște hajmandăi nărăvași!

Numai cu politica ne prăbușim în prăpastie.

Cu politica nenorocită a Băncii Naționale, leul nostru, din leu ce-a fost a ajuns un biet măgăruș, care azi-mâne va fi strivit de povara datoriilor, ce trebuie să le plătim în străinătate.

Astăzi se prăbușesc negustorii și întreprinzătorii. Oa mâne, când vor trebui urcate și dările de pământ, se vor prăbuși și plugarii.

Unde ajungem, domnilor senatori și deputați?

Expoziție și târg umblător în România. »Uniunea camerelor de comerț și industrie« vrea să aranjeze o expoziție și un târg umblător în țară. Se vor găsi în aceasta expoziție tot felul de mărfuri și fabricate dela noi. Se va începe în 7 Septembrie în București. Va merge și prin celea mai mari orașe din țară și anume la Galați, Chișinău, Iași, Cernăuți, Brașov, Cluj, Oradea mare și Timișoara. În tot locul va sta câte o săptămână.

Inbunătățirea sojului animalelor. Pentru ca să avem animale cât mai bune și mai viroase, ministerul de agricultură a hotărât ca în fiecare plasă să fie o comisie, care să aleagă animalele de prăsilă. Comisia se va compune din medicul veterinar, pretorul plasei și un crescător de animale priceput. Comisia va începe să lucreze începând din luna Septembrie.

Taxa vamală la grâu a fost redusă cu 5000 lei. Ministrul de finanțe a dat ordin ca aceasta taxă vamală să fie dusă în deplinire începând cu ziua de 5 August. Toate punctele vamale din țară au fost încunoștințate despre aceasta.

Evangelia Duminecii.

Duminea XIII după Rusaliile,
Mateiu XXI, 33—41.

Zis-a Domnul pilda aceasta: Era un om stăpân de casă, carele a sădit vie, și cu gard o a îngrădit, și a săpat într'ansa teasc, și a sidit turn, și o a dat lucrătorilor, și s'a dus departe.

Omul, care a sădit via, este Dumnezeu; via este poporul jidovesc; gardul este legea lui Moisi, care împiedeca pe jidovi să vină în atingere cu celelalte neamuri; teascul este altarul jertfelor care se afla în biserică din Ierusalim; turnul, care slujește păzitorului ca locuință și turn de veghe, iară proprietarului viei ca colibă de adăpost la cules, este biserică din Ierusalim; lucrătorii sunt fruntașii poporului jidovesc, adică fariseii și cărturarii. Că stăpânul viei s'a dus departe înseamnă vremea că a așteptat Dumnezeu ca poporul jidovesc să se întoarcă dela fărâdelegile sale.

Și când s'a apropiat vremea roadelor, a trimis slugile sale la lucrători să ia rodurile ei. Iară lucrătorii, prinzând pe slugile lui, pe unul l-au bătut, și pe altul l-au omorât, iară pe altul cu pietrii l-au ucis. Și iarăși a trimis alte slugi, mai multe decât cele dintâi, și au făcut lor asemenea. Iară mai pe urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: se vor rușina de fiul meu. Iară lucrătorii, văzând pe fiul, au zis întru sine: acesta este moșteanul, veniți să-l omorim și să ținem moșia lui. Și prinzându-l pe el l-au scos afară din vie, și l-au omorât.

Slugile stăpânului sunt prorocii, pe cari, dupăcum știm din sfânta Scriptură, fariseii și cărturarii jidovilor i-au bătut, i-au omorât și cu pietrii i-au ucis. Același lucru l-au făcut și

Foița „UNIRII POPORULUI“.

De pe Secaș.

— Strigături și cântec. —

Sus feciori cu mândre pene
Făcute de Roșiene;
Făcute de Sâmbăta
Să jucați Dumineca

Chiuieste nu striga
Să răsune ulița,
Să te audă mândruța,
Să-i sburde inimuța!

Floriceică de pe râț
De pe mers te-am îndrăgit,
Că ți-e mersul legănat
Și cuvântul așezat!

Pentru tine pui-puiț
Nici noaptea nu mă descult;
Pentru tine rujă'nvoaltă
Toată noaptea stau la poartă!

Câte stele sunt pe ceri
De s'ar face diecei
Și din soare o hârtie —
Și tot nu s'ar putea scrie
Binele cel din junie!

Spune bade maică-ta
Să nu-mi mai aibă grija!
C'atunci i-oi fi noră'n casă
Când i-o crește iarbă'n masă!

Cum se câștigă sufletele.

— Întâmplare adevărată, din care se pot scoate învățături adânci. —

La sfințirea bisericii din Sântimbru am făcut cunoștință cu Părintele Grigore. Om tinăr cu fruntea lată și cu ochii blânzi, senini. Sfinția sa a ieșit în via Domnului abia de vre-un an și ceva. Nu prea vorbește multe, dar am auzit încă înainte de-al fi cunoscut în persoană, că-i preot foarte de ispravă. Poporeni îi iubesc nespuse de mult și nu l-ar da nici pe 2 protopopi. De când păstorește părintele Grigore în comuna Crângu-văii, fața satului s'a schimbat cu totul. Creștinii umplu biserica, bețivii au plecat în lume, nu sunt certe, n'auzi sudălmii pe uliți. De-ar merge popa la Murăș și-ar zice:

— După mine fiilor, să ne aruncăm în valuri! — satul întreg s'ar ineca. Dar preotul din Crângu-văii e om cuminte și nu-și duce satul la peire, ci la bine. Se și vede, căci oamenii sunt fericiți și mulțumiți, și cu lumea și cu țara, atâta pe cât se poate în vremile noastre se zădărește. Așa îmi vorbea cineva de Popa Grigore, înainte de-al fi cunoscut. Sunt foarte vesel deci

că l-am putut cunoaște și pot să-l ispitesc despre taina izbândelor sale. Stăm pe iarbă la umbra merilor din progadie și ne înțelegem foarte bine, par'că ne-am fi cunoscut de când lumea.

— Lumea-i foarte rea astăzi, zic și eu, — îmi continuă vorba Părintele Grigore. Rea peșă măsură. Că războiul ne-a inveninat pe toți, până la măruntae. Însă nimic nu ne-a stricat atât de mult ca *lăcomia*. Păcatul acesta e mai rău și mai povarnic decât toate. De dragul mamonei și al înșolirii repezi, nu mai cunoaștem nimic. Lumea e azi ca o fiară cu gura căscată, care în foamea ei cumplită ar înghiți lemne, bolovani, munți întregi și râuri. Fiare suntem cu toții cari, bicuiți de patima lăcomiei și a plăcerilor; suntem gata să ne înghițim frații, surorile, părinții, țara și, de s'ar putea, întreg rotogolul pământului cu stele și cu ceriu cu tot. Și pe Dumnezeu l-am înghiți de l-am putea vedea și prinde...

— Așa ne-am înrăit, prietene, — spune Părintele Grigore cu graiul său potolit și blând. Și alt leac nu este, după a mea socoteală, decât tot numai cel arătat de evanghelia Domnului Hristos, mântuitorul. Când te lovește cineva cu piatră, tu răspunde-i cu pâne! — striga laș prin veacuri.

— Că să vezi o pățanie a mea, — zice mează Părintele a spune. Când am ajuns eu popă în Crângu-văii, poporeni nu m'au dorit de loc. Dimpotrivă. Mi-au trimis vorbă, să nu cutesc a

cu al doilea rând de proroci, iar mai pe urmă și cu fiul stăpânului, care este însuși Domnul nostru Isus Hristos, pe care l-au prins, l-au scos afară din vie, adevărat din cetatea Ierusalimului, și l-au omorât pe muntele Golgota.

Deci când va veni stăpânul viei, ce va face lucrătorilor aceloră? Zis-au ei lui: „Pe cei răi îi va perde, și via o va da altor lucrători, cari vor da lui rodirile în vremile sale“.

Prin acest răspuns fariseii și cărturarii s'au osândit pe sine însuși. Și pedeapsa și-au primit-o, pentru că Dumnezeu a lăsat ca cetatea Ierusalimului să fie dărâmată, la anul 70 după Hristos, prin strămoșii noștri, Romanii, așa că nici piatră pe piatră n'a rămas din ea, iară poporul a fost dus în prinsoare și împrăștiat pe întreg rotogolul pământului, până în ziua de astăzi.

Zis'a lor Isus: „Au nici odată n'ați citit în scripturi: piatra carea nu o au socotit ziditorii, aceasta s'a făcut în capul unghiului; dela Domnul s'a făcut aceasta și este minunată întru ochii noștri“

Și acum, după ce fariseii și cărturarii și-au spus însuși osânda, Domnul nostru Isus Hristos îi întreabă, nu cumva au citit ei în scripturi, cum piatra aceea, pe care ziditorii de case nici nu o iau în seamă la început, se face piatră în capul unghiului, adevărat o piatră în formă de unghi, care se pune la colț, când se face o clădire, pentru că să țină mai bine zidăria. Ca și când le-ar fi spus: „Voi nu m'ați băgat în seamă, m'ați socotit om de rând, dar iată că sunt piatră unghiulară, adevărat temelie împărăției cerurilor, adevărat Mesia cel făgăduit prin însuși Dumnezeu și prin prorocii săi. Acest lucru s'a făcut dela Domnul, adevărat așa a voit Dumnezeu, ca această piatră lăpădată, adevărat eu, Isus, să fiu în capul unghiului, și voi vă mirați de aceasta. Nu vă mirați însă, că așa este și va fi“.

* * *

Jidovii au fost lăpădați din împărăția lui Mesia pentru păcatele lor, și locul lor l-au ocupat alte neamuri. Acuma noi suntem părtași ai împărăției lui Mesia, noi ne împărtășim de toate darurile bisericii. Să nu ne prea încredem însă, pentru că, după cum i-a pedepsit

Dumnezeu pe jidovi pentru păcatele lor, așa ne va pedepsi și pe noi, dacă nu ne vom îndrepta. Mai zilele trecute ceteam despre un indian, care venise la Viena și, văzând fericirea cea mare a creștinilor, a zis: „Eu nu vă înțeleg pe D-Voastră. Aveți o biserică atât de minunată și cu toate acestea nu sunteți mai buni decât noi, păgânii. Să fim noi catolici, am fi de o sută de ori mai buni cum suntem astăzi“. Însă biserică creștină se lățește zi de zi tot mai mult printre păgâni și azi-măne păgânii se vor încreștina, și vor fi mult mai buni creștini decât noi. Și atunci, ce mai știm, nu cumva vom fi scoși și noi, asemenea jidovilor, din împărăția mesiană, iar locul nostru îl vor ocupa păgânii, desprețuiți astăzi atât de mult de noi.

„Pe cei răi îi va perde“ este osânda pe care și-au dictat-o însuși fariseii și cărturarii jidovilor. În același osândă sunt însă și dintre noi aceia cari sunt răi. Și căți nu sunt de aceștia în lume și'n țară! Oameni, cari nu vreau să meargă la biserică cu anii și cari trăiesc mai rău decât păgânii. „Pe cei răi îi va pierde“ însă Dumnezeu. Aceasta să n'o uităm. E grozavă mânia lui Dumnezeu, jidovii au gustat-o, și o gustă și astăzi, fiind împrăstiați pe întreg rotogolul pământului și ne mai putându-și întemeia altă țară. Și cei răi dintre noi își vor primi pedeapsa, și încă o pedeapsă groznică, ori aici pe pământ, ori în lumea cealaltă. Așadară să luăm învățatură din pățania jidovilor și să ne întoarcem dela păcatele noastre până mai este vreme.

Din lumea largă.

A sărit în aer fabrica de arme a Ungurilor.

Ungurii au avut o singură fabrică de arme în țara lor, a lui Weisz Manfred, în insula Csepel de lângă Budapesta. Înainte de război și în război mai cu seamă, aceasta era una dintre celea mai mari fabrici de arme din toată lumea. Mii și zeci de mii de oameni lucrau într'ansa. Acolo se făceau mai ales patroane pentru puști

și tunuri, granate, bombe și alte feluri de unelte ucigătoare. Prin pacea cea mare fabrica lui Weisz Manfred pe care Tisza îl făcuse baron, a căzut și ea, ca și Ungurii, la greu împas. Nu i-s'a lăsat slobozenie să mai fabrice decât foarte puține arme, câte trebuie pentru Ungaria pe timp de pace, sub controla Puterilor biruitoare. Weisz Manfred s'a apucat atunci de făcut la unelte de plugărie, vase și cuie. Arme numai în măsura îngăduită de contractele de pace.

Acum și această parte din fabrica dela Csepel s'a pustiit. În săptămâna trecută din vre-o pricină oarecare s'au aprins magazinele cu prav de pușcă și cu dinamită, aruncând în aer o mare parte din fabrică și rănind mulți oameni. Detunătura exploziei s'a auzit până la depărtare de 60 kilometri, iar flăcările au spart norii spre cea mai mare spaimă a ținutului întreg.

S'au pustiit vre-o 30 mii chilograme de pulbere!

De apăsarea cea mare a aerului s'au dărâmat o mulțime de case, nu numai în insula Csepel, ci chiar și în Budapesta și prin satele din jur. Doi păzitori ai fabricii, cari au fost mai aproape de explozie, de groază, ori de țărnia sunetului și-au pierdut graiul. Răniți au fost vre-o câteva sute dintre lucrători, dar nu greu, căci, spre norocul lor, n'au fost atinși decât de fereștrile sparte, ori de aschii. De murit n'a murit nime. A fost mai mare spaima, decât nenorocirea. Spaima a făcut-o detunătura și flăcările; oameni nici nu prea erau mulți în fabrică, fiind o sărbătoare atunci.

Pagubele sunt mari. Dar baronii Weisz sunt destul de bogați și vor putea să-și ridice iar clădirile dărâmate. Statul unguresc a pierdut poate mai mult, că a rămas fără 30 mii chilograme de prav. Însă acum, nefiind război, nu s'are nici Ungaria în foc pentru prăvăria stricată.

Se prepune, că focul dela Csepel a fost pus de mâni criminale. Cercetările ce se fac vor arăta adevărul.

mă așeza în comuna lor, că mă scot cu câinii. Toți cunoscuții și binevoitorii mi-au zis atunci:

— Lasă-i în plata Domnului, frate Grigore, că ăia's oameni poravi și n'o scoți la căpătâi cu dânsii. Alora le trebuie popă un haiduc, de cei cu pumnul cât muntele, care să-i cătănească și să-i bage în sperieți. Altmintrelea nu se dau la brazdă. Iar tu ești copil blând și-ți omori sufletul acolo. Cere-ți altă parohie și închină-i în știrea Tatălui!

Eu însă nu m'am înfricat. Ci mi-am zis cu Scriptura: În lume scârbe veți avea, ei îndrăzniți, eu am biruit lumea! Și m'am dus, după porunca Arhierului.

Când m'am mutat în parohie, poporenii se uitau la mire ca la urs. Mă pândeau de după porți cu ochi plini de ciudă. Iar unii dintre vecini mi-au și spus-o:

— Intoarce carele cu cioveie înapoi, părinte, și lasă-ne pe noi în pace, că nu ți-o fi bine. Noi ne-avem omul nostru și de dumneata nu vrem să știm!

Biata preoteasa mea, tinerică abia de 19 ani, auzind astfel de întâmpinări a început să plângă cu hohot. Mă durea inima de ea, dar m'am întărit și am rămas. Vre-o 2—3 săptămâni nici binețe nu-mi dădeau credincioșii mei. Iar dela o bucată de vreme am început să am și pagube în amărăta mea gospodărie. Ba o rață lovită în cap și aruncată peste poartă în ogradă, ba un vițel schiop, ba o căpiță de fân răstur-

nată. Imi pureau galițele din curte și-mi veneau vituțele batjocorite dela pășune. M'am plâns la primărie, la notar, la pretor, la jandarmi. Ei unde pot să-ți grijască hoarale, sau căpițele de fân din ecleejie?

Când a dat frigul, în iarnă, altă belea. Am băgat de seamă că cineva îmi arde cinctura (pălănul) din jurul curții și a intravilanului parohial. În noaptea asta un rând de scânduri, deo parte, peste trei zile alt rând, tot înainte. M'am așezat la pândă să descoper pe răuvoitori. Dar înzădar. Pe semne, oamenii chiar în cap nu mă puteau tosa și voiau să mă alunge cu neplăceri mărunte. Mult am înghițit și mult m'am frământat să găsesc o cărare de mântuire. Priveghiam nopți întregi cu ceaslovul și cu sfânta Scriptură dinainte, rugându-mă lui Dumnezeu să mă lădineze, să ies din belea. Preoteasa, săraca, se frământa și ea în așternut, plângând.

Spre Crăciun mi-a hărăzit Cel de sus un gând bun, pe care n'am îndrăznit să-l spun nici preotesii, fiindu-mi teamă să nu mă rădă. În ziua Ajunului i-am zis însă Corneliei:

— Dragă, azi să puneți mai multă făină de colaci în covată și să aduceți din pivniță mere mai multe. Și din pod să coborâți nuci. Iar spre seară să-mi faceți patru pachete mari cu colaci, prăjituri, nuci și mere.

— Ce să faci cu ele, Grigore dragă? — m'a întrebat preoteasa.

— Imi trebuie!

Colo pe după vremea vecerniei am luat pachetele în brațe și am pornit-o pe ulițele din jurul intravilanului parohial. Și am bătut pe rând la ușa acelor patru poporeni, despre cari știam că-mi sunt cei mai mari dușmani.

Am bătut cu blândețe și am zis:

— Bună seara lui Moș Ajun! Bucuroși de oaspeți, creștini ai lui Dumnezeu?

Cei din casă văzându-mă că intru, au deschis ochi mari de mirare și au răspuns cu sufletele îndoite:

— Bucuroși, bucuroși! Dar ce vânturi te aduc pe la noi, Părinte?

— Am venit trimis de Copilașul sfânt, care s'a născut azi în iesle, ca să aduc pace și binecuvântare casei acesteia! Am venit să vă vestesc, că s'au deschis cerurile și îngerii Domnului coboară pe raze de lună, cântând:

— Mărire întru celea de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace și între oameni bună învoire!

— Unde vă sânt copilașii, dragi vecini? Azi e ziua lor. Și, în numele Pruncului Isus, le-am adus acestea daruri spre bucurie...!

Am adunat apoi în jurul meu pe copilașii casei și am început să le frâng colac moale, să le dau nuci și mere rumene, ca obrăjorii lor...

Doamne, cum le luceau ochiișorii și cu câtă nevinovăție și plăcere mușcau din darurile mele! Părinții lor stăteau încrămeniți alături și, curând, au început să le curgă lacrimi ferbinți pe fețe pe dosul palmelor. Și nu s'au mai putut răbda

Sfintirea bisericii din Sântimbru.

Cea mai frumoasă biserică sătească din valea Mureșului de mijloc, pe colina de biruință a lui Ioan Huniade Corvinul.

15 August 1926.

Comuna Sântimbru este o așezare vestită încă din vremile bătrâne. Aici, în valea cea largă și frumoasă a Mureșului, a fost o bătălie mare între Turcii lui Mezi-beg și creștinii lui Ioan Huniade Corvinul. Atunci se scria anul dela Hristos 1442. Și trufia Turcului a fost înfrântă de avântul sfânt al creștinilor. Colina din mijlocul satului ascunde și astăzi sub glia ei grasă mii și mii de scăfârlii păgâne, pe cari sapa le scoate uneori la lumina zilei. Sunt oase zdrobite de buzdugane și de topoare cari au înăbușit pe multă vreme pofta Turcilor de-a mai face prădăciuni în țara Ardealului.

Azi, deasupra acestor oase îngălbenite, mai străjuește încă biserica învechită a marelui erou creștin, care, după frumosul obicei al timpului, a crezut că este dator să închine lui Dumnezeu norocul izbândeii sale. Păcat numai, că vechiul lăcaș minunat este în cea mai deplină părăsire, ciuruit de ploaie și de vânturi. Dacă *Comisiunea Monumentelor Istorice* dela București nu va crede cât mai curând, că are datoria, să ia sub îngrijirea sa biserica *românului* Iancu dela Inidoara, care cu Românii ținutului a biruit aici pe Turci, prețiosul monument se va măcina fără cruțare, ca și oasele Turcilor pe cari le străjuește.

Alături de biserica lui Huniade, pe aceeași colină mândră, se înalță de curând strălucitul *Ston* al Românilor de astăzi din Sântimbru, decât care mai mareț nu are nici o comună din valea Mureșului de mijloc.

Noua biserică ale cărei temelii s'au pus la 29 Iunie 1925, răsare deasupra Sântimbrului ca o mireasă gătită de nuntă,

arătând până departe, spre Alba Iulia și spre Aiud, acoperișul albastrui al cupolelor sale și arama lucitoare a crucilor legii românești! Saltă de bucurie sufletul românesc, când, în fuga trenului de Arad, zărește peste vărfurile copacilor, în lucire de raze, icoana fermecătoare a bisericii românești-unite din Sântimbru! Ea pare o răsplată duiosă, venită tocmai la timp, pentru lacrimile de sânge și pentru suferințele amare ale celor, cari, hotărând aici lupta creștinătății asupra păgânilor hrăpăreți, n'au fost pomeniți și ei în pisaniile bisericii din vechime. Cu adevărat pot fi mândri Sântimbrenii de noua lor biserică din deal, care este o fală nu numai a lor, ci a neamului întreg.

Noul lăcaș, zidit în stil curat românesc, ca bisericile voievozilor de demult, a fost sfântită și dată menirii sale în ziua 15 August, sărbătoarea Precuratei Vergure Maria. Actul sfintirii a fost într'adevăr o măreață sărbătoare, nu numai a bunilor creștini din Sântimbru, ci a ținutului întreg, fără deosebire de confesiune.

Iată raportul nostru despre înălțătoarea serbare:

Ziua întâi.

Inalt Preasfințitul Vasile spre Sântimbru.

Sfintirea bisericii din Sântimbru a săvârșit-o I. P. Sf. Sa Părintele Mitropolit *Dr. Vasile Suciu* al Blajului, care a plecat dela reședința Sa Sâmbătă după masă, pe la ora 4, însoțit de Reverendisimul Păr. *Jacob Popa*, prepozitul capitular. Indată după trecerea podului dela Mihalț Inaltul Prelat a fost întâmpinat de-un *banderiu de călăreți*, în costume, cu drapel, și de delegația preoțimii tractului Alba Iulia, în frunte cu

Păr. protopop *Ursică*. Tot acolo a fost salutat și de reprezentantul autorităților administrative, d. pretor *Dr. Ioan Herlea* din Teiuș.

Calea de-aici înainte a fost un adevărat drum de triumf. Înainte călăreții cu cingători naționale, conduși de d. locotenent *Dumitreanu*, cari călăreau voinicește pe cai buestri, apoi trăsura cu patru cai înaintași a Inalt Preasfințitului Sale și trăsurile suitei. La trecerea prin comune sunau clopotele de sărbătoare, și poporul, cu mic cu mare, primea în urale pioase pe Marele Păstor. La *Coșlar* I. P. Sf. Sa a fost întâmpinat de Păr. *Isidor Rusu* în odăjdii și cu sf. evanghelie. Păr. Mitropolit a îndreptat poporul și adunat câteva povețe de întărire creștinească.

Minunată a fost primirea din *Găltiu*, unde păstorește atât de rodnic tinărul preot *Iosif Pop*, fost distins profesor în Blaj. Poporul întreg așteaptă în fața bisericii. Casele și porțile sunt împodobite cu covoare și cu țesături naționale. Sub frumoasa poartă de triumf inimosul Părinte al comunei salută pe Escelența Sa într'o cuvântare plină de avânt și de înțelepciune. Bunul Arhieru răspunde mișcat. Și alaiul pornește înainte printre țărani frumoși și bravi, ai căror ochi lucesc de însuflețire și de dragoste ferbinte pentru mult iubitul Păstor. Copilași buclăi, femei și tinere fecioare, aruncă flori asupra trăsorii arhiercești.

Primirea la Sântimbru.

Comuna Sântimbru este întreagă în picioare. O dulce nerăbdare stăpânește toate sufletele. De zile întregi Sântimbrenii nu mai trăiesc decât pentru biserica lor. Culeg flori, fac poartă de triumf, alcargă spre biserică, sue, co-boară, fără încetare.

Spre ceasurile 6 sună clopotele în biserica cea nouă, semn că sosește mult așteptatul Păstor. În fața porții de primire e poporul întreg în haine de sărbătoare, ba și din satele de prin prejur. Multă negreață de domnet din Alba Iulia și Teiuș.

Primirea o face Păr. *Liviu Dumitrescu*, preotul comunei și membrii curatoratului, I. P. Sf. Sa sărută crucea și evanghelia. O copilă drăguță îi dă un buchet de flori albe. Apoi se rostesc vorbirile de bun sosit și Arhierul răspunde:

ci au năvălit la mâinile mele și au prins a-mi le săruta, de-mi era mie rușine și greu.

Dumnezeu m'a înduioșat și pe mine foarte de grabă. Am uitat și de colaci și de necazuri, de dureri, de suferințe îndurate. Și am simțit că ard și ochii mei, de lacrimile fericirii.

Așa am umblat la toate patru casele. Iar de atunci, din seara aceea sfântă, între mine și între poporul meu s'a sălășluit cea mai curată și mai mișcătoare pace, dintre câte se pot gândi.

Deatunci satul meu are fii iubitori, scumpi și dragi, iar eu sunt cu adevărat *Părinte*. Azi palanul curții preotești este nou, fânul meu se uscă mai întâi pe hotar și vitele mele sunt cele mai frumoase. Preoteasa are ciopoare întregi de galiți și ochi ei nu mai cunosc lacrimile. Nu-mi cunoști casa și nu-mi cunoști satul? Să vii să-le vezi!

... N'am mai putut grăi nimic cu Părintele Grigore, că ne-au năpădit pe amândoi simțiri adânci, necunoscute încă. Ci ne-am îmbrățișat cu căldură și ne-am despărțit în razele căldute ale soarelui, cari intraura ușa bisericii...

A. MELIN.

Taxele de export pentru piei. Cu începerea dela 30 Iulie 1926 taxa de export pentru piei de miel, de berbece și de oi s'a hotărât să fie 30 Lei de kgr.

Cei trei hoți.

Un om se ducea la târg cu un măgar și un țap, ca să-i vândă. De gâtul țapului atârna un clopoțel.

Trei hoți îl zăriră și plănuiau cam în ce fel l-ar putea jefui mai bine. Unul din ei spuse:

— Am să-i fur țapul și să vedeți, că nici n'are să bage de seamă!

Un altul adăogă:

— Fură-i tu țapul și atunci pot să-i fur și eu măgarul!

— Ce spune-ți, nu-i greu de făcut! zise cel de al treilea hoț. Furați-i țapul și măgarul și mă prind, că-i fur și hainele de pe el!

În vremea asta țaranul numai el știa, la ce se gândea. Cel dintâiu hoț s'aproxiă de țap, îi deslegă clopoțelul dela gât, și după ce-l legă de coada măgarului, luă țapul și plecă.

La o cotitură a drumului omul dă să se uite înapoi și... ia țapul de unde nu-i. Și se întoarse înapoi să-l caute.

Îi ieșe înainte al doilea hoț și-l întrebă, ce caută. Țaranul îi spune, că pe drum i s'a furat țapul.

— L-am văzut eu țapul tău!, — spuse hoțul. — Uite, acum câteva clipe un om a intrat în pădurea din marginea drumului și ducea un țap de funie. Cred că-l ajungi, dacă te iei după dânsul!

Țaranul rugă pe hoț să-i țină măgarul iar el o luă la fugă să prindă pe cel ce-l furase țapul.

Hoțul apucă măgarul de funie și se făcă nevăzut.

Când se întoarse țaranul și văzu, că și măgarul s'a făcut nevăzut, se puse pe bocet și o luă pe drum, drept înainte.

În dreptul unei ape dă de unul care plângea și el. Țaranul întrebă ce are.

Omul începu să-i spună, că fusese însărcinat să ducă până în târg un săculeț cu aur, că-l furase somnul pe marginea apei și că, pe când dormea, săculețul îi căzuse în apă. Și se porni iar pe bocete.

Atunci țaranul îl întrebă, de ce nu se aruncă în apă să-l caute?

— Totdeauna mi-a fost frică de apă! — răspunse păgubașul. Și apoi nici nu știu să înnot! Cu toate astea a-și da și douăzeci de galbeni celui care s'ar încumeta să-mi scoată săculețul.

Țaranului i se lumină fața de bucurie și se gândi:

— Dumnezeu vrea să mă despăgubească de pierderea măgarului și a țapului. De ce n'ar intra în apă?

Se desbracă, intră în apă și începu să caute, dar nu găsi nimic.

Când eși la mal, hainele nu mai erau decât câieri. Se ținuse de vorbă și cel de al treilea hoț: furase hainele țaranului. **Din Tolstol.**

— Când v'am văzut mai pe urmă, și nu-i mult de atunci, m'ați primit în poarta bisericii de colo, din vale, învechită de bătrânețe și de fum. Atunci erați triști și vă era greu de umilită voastră bisericuță bătrână. Dumnezeu V'a ajutat să urcați din vale la deal, pe cel mai de frunte loc din sat. Bucuria voastră nu este mai mare decât a mea, văzând dragostea ce-o aveți pentru mărirea casei lui Dumnezeu. Fiți fericiți, precum fericită e sluga Domnului, văzând cum împărăția lui Isus se întărește tot mai mult. Darul Domnului cu voi cu toți! Amin.

Poporul primește cu urale și cu adâncă mulțumire cuvintele calde ale Înaltului Păstor.

Pregătirile pentru sfințire.

Achiereul și toată mulțimea urcă la strălucitul Sion de pe culme. În ușă așteaptă preoțimea în odăjdii. Înalt Preasfințitul îmbracă mandia și purcede în sanctuar, unde se încep slujbele pentru sfințirea de mâne.

Pe cât de frumoasă este biserica pe din afară, tot pe atâta, ori chiar și mai frumoasă este pe dinlăuntru. Intrând pe ușă, ochiul are numai decât o mișcătoare și călduroasă priveliște. Din iconostas te întâmpină un întreg săbor de sfinți cu fețe blânde și cu aureole lucitoare. În cupolă, sus, foarte sus, între Cheruvimi și Serafini, Hristos Pantocratorul, înaltă duios sfânta sa dreaptă spre binecuvântare. În ceața patru unghiuri, cei patru evangheliști stau în neclintire, ascultând în extaz șoaptele sfinte ale inspirației dumnezeiești. La stânga și la dreapta intrării, două mari icoane înfățișază cea mai grăitoare momente din viața Mântuitorului: intrarea în Ierusalim și Golgotha.

Și întreagă această îmbinare de icoane sfinte, de pe catapiteazmă, din cupolă și de pe pereți, se îmbină așa de fericit într'un ton de căldură atrăgătoare, care îți intră în suflet, în toată ființa, și te îndeamnă la simțiri sfinte, la rugăciune.!

Pictura bisericii este opera pictorului academic *Antoniu W. Zeiler* dela Blaj, care în Sionul dela Sântimbru a depus, fără îndoială, cea mai aleasă și mai norocoasă măiestrie a laudatului său talent. Toți cei cari au văzut bi-

serica din Sântimbru i-au strâns mâna și i-au felicitat.

În acest cuprins odihnitor și armonios s'a desfășurat slujba de început a sfințirii, care a durat aproape 3 ore. Cântările sfinte au avut mlăeieri sguđuitoare pe sub largile boltituri, împurpurate ușor de razele soarelui de amurg, ce se strecura prin geamuri. Poporenii din Sântimbru erau așa de fericiți și de înduioșați, că multora le luceau lacrimi de diamant în colțul genelor...

Ziua a doua.

A doua zi a fost o dimineață frumoasă și senină. Nici un petec de nor nu întuneca tăriile albastre. Munții Apuseni din apropiere își scaldau crestele în lumină neprihănită. Apele Mureșului își călătoreau undele line în șerpuiți măiestroase, pierzându-se departe în zările Apusului. Satul și împrejurimile înfățișau o priveliște de nebănuită icoană proaspătă, vie.

Tabloul a fost și mai frumos, când au început să curgă credincioșii din satele învecinate. Mureșeni cu fețe rumene, sănătoase, și vâlenari dinspre munte, cu ochi bălani. O învălmășală de porturi cum rar se pot vedea atâtea împreună. Colina bisericii era grea de lume. Dela Alba Iulia au venit autobuse cu public numeros. A sosit și muzica militară, înviorând satul întreg cu accentele ei.

În curând au prins să sune clopotele de chemare și s'au început slujba sfântă.

Sfințirea.

Înalt Preasfințitul, care a sosit la biserică în trăsura înflorită, a fost întâmpinat la intrare, de clerul în odăjdii și de nenumărata mulțime a poporului. În turnulețele bisericii fălăie patru mari drapele naționale.

Slujba s'a urmat cu adâncă pietate. În jurul Marelui Păstor stau la altar părinții canonici *Iacob Popa* și *Dr. Ioan Bălan*, protopopul *Vasile Ursică*, preoții *Amos Frâncu* din Benic, *Elie Magda* și *Cornel B. Andrea* din Alba Iulia, *Francisc Boțan* din Bărăbanț, *Ioan Crețu* din Galda

de jos și ca diaconi pâr. prof. *Ion Pop-Zeicani* și pâr. *Racoșian* secretar mitropolitan.

Biserica e tixită în adevăratul înțeles al cuvântului. Multe fețe înalte, din administrație, d. prefect *Stoica* și o frumoasă cunună de alți domni, din Aiud și din Alba Iulia, cu doamnele. Sunt de față și pictorul *Zeiler*, și d. *Anghel Roșca*, întreprinzătorul clădirii.

Foarte impunătoare a fost înconjurarea bisericii, în sunetele cucernice ale imnului religios, cântat de muzica militară din Alba Iulia. La timpul său, în masa altarului, anume pregătită din prețiuș, s'au așezat părțile din moaștele martirilor: *Carus*, *Redemptus* și *Restituta*, dimpreună cu actul de amintire al însemnatei slujbe dumnezeiești.

Din cetirea actului am aflat că la clădirea acestei sfinte biserici au dat sume foarte însemnate *Familia Murchong* din Lugoj, proprietarii fabricii de cărămizi de lângă Sântimbru (200 mii lei), Guvernul dela București (100 mii), românii americani *Cornel Crișan*, *Teodor Trif* și *Chișor Anca* (laolaltă 514 dolari), poporeanul *Chirilă Barbu* (20 mii) d. primar *Sava* dela Alba Iulia și alții, al căror nume ne scapă. Părintele *Liviu Dumitreanu* a dat singur 34 mii lei, pentru zugrăvire. Însă greul l-a purtat poporul, cu bani, cu lucru, cu carul, ostenind din noapte în noapte, mai cu seamă curatorul primar *Victor Curta*. Toți și-au dat însă partea lor după putință, având bucuria să știe, că au făcut cea mai frumoasă biserică din toate satele ținutului.

După evanghelie, Înalt Preasfințitul Părinte le-a și dat cea mai frumoasă mângâiere și răsplătă, când, în ales graiu de predică, între numeroase învățături și povețe apostolești, le-a spus:

— M'am uitat ieri și mă uit și azi cu mare bucurie la această sfântă biserică nouă, fiind adânc mișcat de mărirea și frumseța ei. Mărirea arată, iubiiții mei fii, cât de mare e și credința voastră. Credința mare naște fapte mari. Ați împodobit-o frumos, dând dovadă de podobeale sufletului vostru. Ați clădit-o în deal, ca să dați pildă și altora de dragoste față de casa lui Dumnezeu. Plata voastră mare va fi în ceriuri, precum mare vă este biserica și mari vă sunt inimile. Eu datorie am să mulțumesc tuturor aceluia cari au ostenit pentru înfăptuirea unui lucru atât de mareș, care arată tăria bisericii și creștinătatea vie a sufletelor voastre!

Sfârșind predica, Marele Păstor, ca semn de distincție și pentru paroh și pentru parohie, a dat preotului local, acolo în fața poporului, *brâul roșu* pe care îl poartă protopopii. Părintele *Liviu Dumitreanu*, mulțumind cu căldură și sărutând sfințita dreaptă, a spus:

— Escelență, în război se decorează căpitani pentru vitejia trupelor ce conduc. Distincția de cara mă faceți azi părtaş, este și ea o decorație ce se cuvine întreg poporului credincios din parohia Sântimbru. Lor le sună distincția, pentru care le și mulțumesc, precum le-ați mulțumit atât de părintește și I. P. Sfinția Voastră. Purtându-o mă voi simți obligat să lupt alături de poporul meu cu aceeași străduință pentru binele Bisericii și mărirea casei lui Dumnezeu! Rugăm pe Tatăl luminilor să Vă dea, Escelență, sănătate și viață lungă, să puteți mângâia, pe cât mai numeroși creștini, cum ne-ați mângâiat pe noi...!

Sfârșindu-se sfințele slujbe spre ceasurile amiezii, întreg poporul care era de față a primit la poarta grădinei bisericesti vin și pâine, ca dar de bucurie întru pomenirea actului însemnat al consacrării. Darul a fost primit cu mulțumire și nici un creștin n'a trecut peste măsura cuvinței; sfințenia zilei n'a suferit nici cea mai mică scădere.

Pilde cu însemnări.

Vulpea și leul.

Vulpea nu văzuse pe leu niciodată. Și întâmplându-i-se de-l văzu, mai muri de frică. Văzându-l a doua oră, trecu pe lângă dânsul fără teamă și fără spaimă. A treia oară îl opri în drum și-i zise:

— Bună vremea, nene leule. Ce-ți mai face dumneaei, leoaica? Și ce-ți mai fac dolo-fanii?

Pilda însemnează, că deprinderea face toate lucrurile neînfricoșate.

Jderul și cocoșul.

Jderul prinzând pe cocoș vru să-l mănec și zise:

— Pentruce deștepți tu pe oameni așa de denoapte?

Cocoșul zise:

— Să aibă ce mânca jderul.

Acesta iar îl învinui și zise:

— Pentruce păcătuiești cu rudele tale?

— Aceasta o fac de silă, că sunt singur.

Iarăși zise jderul:

— De ți-oi mai asculta răspunsurile tale, eu rămân flămând!

Și îi rupse gâtul și-l mănecă pe cocoș.

Insemnare: Omul rău și fără vină face rău.

Comoara oamenilor.

Un om simțindu-se în cumpăna morții, își chieamă feciorii și le zise:

— Feții mei, am o comoară ascunsă în vie și voi de veți săpa o veți găsi...!

Murind bătrânul, feciorii purceseră îndată la vie și o săpară toată, afund, dealungul și dealatul. Dar comoară ascunsă nu găsiră. Însă via făcu rod mult și ei blagosloviră pe tatăl lor.

Insemnare: Munca și lucrul sunt bogăția și comoara oamenilor.

Glume.

Sărută-mă, crășmarule!

Un sugaciu d'ăia bătrâni dă bunăziua într'o crășmă.

— Să vie o felcuță de vin, crășmarule!

Vinu însă-i prost al hantătarului. Strânge de gât și-i acru, lucru mare. Omul își face silă și-l bea tot, apoi chiamă plata și-i zice crășmarului.

— De băut am băut, fie-ți pomană! la părinți. Acum sărută-mă, rogu-te, ici pe frunte!

Crășmarul se codește. Crede că-i glumă.

— Nu-i glumă de loc, sărută-mă.

— De ce să te sărut?

— Sărută-mă, că n'ai să mă mai vezi niciodată!

Recepțiile.

La ora 12, preoțimea adunată la sfințire din toate comunele împrejurimilor, și corporațiunile prezente, au ținut să se înfățișeze la casa preoțească înaintea Înalt Preasfinției Sale Marelui Păstor și să-i arete simțirile lor de omagiu și de închinare. Astfel s'au prezentat preoții tractului Alba Iulia în frunte cu Păr. protopop Urzică; Păr. *Bărlușin* din Teiuș cu delegația sa în numele bisericii ortodoxe; preotul reformat *Sikó Gergely* în numele reformaților; un domn maior și mai mulți ofițeri, în numele Garnizoanei din Alba Iulia; un frumos mănunchiu de intelectuali din Alba Iulia în frunte cu d. avocat *Dr. Colbazi* în numele credincioșilor uniți din acel oraș. A urmat d. *Rusu-Abrudeanu* cu mai mulți prietini și cunoscuți ai d-sale, apoi *Comitetul parohial* și alții.

Tuturora Înaltul Prelat le-a dat răspunsuri călduroase și a stat de vorbă părintește cu membrii delegațiilor.

Masa comună.

La ceasurile 2 a urmat o masă mare, într'un pavilion făcut anume, în curtea bisericii. Au luat parte peste 200 de persoane, preoți, intelectuali și țărani, în cea mai frumoasă frăție. S'a închinat din partea Escelenției Sale pentru *Maiestatea Sa Regele*, făuritorul României mari; d. prefect *Stoica* pentru Arhieru; Rev. prepozit *Jacob Popa* pentru reprezentanții autorităților; Rev. *Dr. Bălan* pentru preotul local; Păr. protopop *Urzică* pentru binefăcătorii bisericii și pentru popor; d. *Rusu-Abrudeanu* pentru buna pace în politică; Păr. *Frâncu* din Benic pentru suita I. P. Sf. Sale, încheind șirul toastelor Păr. *Liviu Dumitreanu*.

*

După masă, la ora 5, Înalt Preasfinția Sa Mitropolitul Vasile s'a întors la reședință, iar publicul rămas a ascultat concertul dat de *tineretul universitar* din jurul Aiudului, sub conducerea măiastră a dlui *Cornel Hagea*, dela conservatorul din Cluj. Programul concertului a fost alcătuit numai din cântece românești, cari au stârnit valuri de însuflețire. Am ascultat într'adevăr un cor foarte bun, disciplinat și bine pregătit. Onoare coriștilor și onoare conducătorului! Prin concertul său, tineretul universitar a încheiat cum nu se poate mai frumos, o zi de neuitate simțiri.

Intr'adevăr, nu se vor uita curând clipele de înălțare și de mare frumuseță, pe cari le-a trăit poporul și intelectualii din Valea Mureșului de milloc, la sfințirea marelui Sion din Sântimbru.

Trimisul „Unirii Poporului“.

Cum mai stă politica?

În plină vacanță parlamentară nici viața politică nu e decât un lagăr în odihnă. Dar generalii din statul major politic croiesc planurile de luptă, caută tovarăși cu cari să pornească la luptă cu mai mulți sorți de izbândă.

Prin gazetele de zi se scriu multe de toate despre planurile partidelor politice, încât bietul cetitor nici nu mai știe ce să creadă. Ba că împreună se târguesc, la Sovata, liberalii cu naționalii, ba că stau să fuzioneze naționalii cu țărăniștii, ba că înșiși averescanii plănuesc un mare partid împreună cu naționalii și țărăniștii împotriva liberalilor și fel și fel de lucruri d'astea, când cu unii, când cu alții.

Până în toamnă însă, în preajma re-deschiderii Parlamentului, se vor lămuri lucrurile. Se va limpezi situația partidelor și se va vedea care încotro va apuca.

Țara are lipsă de liniște și pace, și

în lăuntru și înafară, că să se poată bucura cu adevărat, din toată inima, de roadele jertfelor sale de sânge. Lucru cuminte și folositor pentru țară și neam s'ar face, dacă s'ar putea înțelege între sine partidele politice! Să nu se mai dușmănească așa inverșunat ca până acum, ci într'o mai frumoasă frăție, conlucrând, să se întrecă între ele în muncă încordată pentru binele poporului!

Congresul Cuziștilor.

Am arătat în numărul trecut al gazetei noastre că în sânul »Ligii apărării naționale creștine« au izbucnit mari neînțelegeri între conducătorii ei. Pentru a se limpezi lucrurile, președintele »Ligii« profesorul Cuza, și-a chemat președinii politici la sfat. Congresul s'a ținut la 15 August, la Iași, fiind de față membrii din comitetul de conducere al »Ligii« și deputații și senatorii cuziști. A lipsit însă fruntașul deputat *Ion Zelea Codreanu* despre care se spune, că ar fi în fruntea celor nemulțumiți cu conducerea dlui Cuza.

Adunarea s'a ținut în sala Bejan. Publicul nu a fost lăsat să intre în sală, fiindcă conducătorii »Ligii« se temeau, că cele două tabere învrășmășite întâlnindu-se față în față se va încinge între ele o păruială ca în povești. Au intrat în sală numai conducătorii »Ligii«, deputații și senatorii și dintre alții, aproape, numai președintele prof. Cuza.

Dl prof. A. C. Cuza, deschizând congresul, a arătat cât a muncit — vreme de 40 de ani — pentruca să ajungă să vadă înfăptuită gruparea »Ligii apărării naționale creștine« pentru stărpirea primejdiei jidovești.

Spune, că în jurul acestei idei s'a grupat o seamă dintre cei mai aleși ai țării și întreg tineretul universitar. Deaceia nu înțelege miscarea potrivnică »Ligii« a fruntașului *Ion Zelea Codreanu*, care cere ca pe viitor »Liga« să fie condusă de un comitet alcătuit din domnii A. C. Cuza, *Ion Zelea Codreanu* și *Valer Pop*, având ca secretar general pe tinărul *Corneliu Zelea Codreanu*.

Dl Cuza a cerut președinilor săi să nu primească propunerea dlui *Zelea Codreanu*, ci conducerea »Ligii« să rămă ca și în trecut tot în mâinile dsale. Congresul a primit propunerea dlui Cuza și la dorința deputatului *Dr. Vasiliu* din Botoșani a hotărât ștergerea dintre membrii »Ligii« a dlui *Zelea Codreanu*.

Un alt fruntaș al »Ligii«, dl *Paul Iliescu*, care a fost președintele organizației din București, l'a atacat pe dl Cuza cerând congresului să primească propunerea lui *Zelea Codreanu* și în fruntea »Ligii« să se aleagă un nou comitet.

Cei mai mulți însă erau între cei de față președinii prof. Cuza cari au primit de bune părerile dsale. Președinii prof. *Zelea Codreanu* au convocat și ei un alt congres pentru a-și lămuri gândurile. Congresul, e vorba, se va ținea la 15 Septembrie. Care dintre partide va fi mai puternică și care va avea mai mari sorți de izbândă în lupta care a început între ele — nu putem ști lămurit. Credem însă, că aceea va fi mai tare, care va avea de partea sa tinerimea universitară, gata să sprijinească oricând cu însuflețire luptele cu adevărat naționale, nu pentru interesele câtorva oameni politici.

Știrile Săptămânii.

Înalt Preasfinția Sa Păr. Mitropolit Vasile, fiind suferind, a plecat Marți seara, în 17 August, la Techirghiol, să-și refacă sănătatea. Dorim Înaltului Pastor să se întoarcă deplin sănătos, la munca grea și istovitoare, pe care numai de silă a întrerupt-o!

Șef nou de poliție în Blaj. Fiind oraș de reședință avem și noi la Blaj poliție în toată legea. Sergenții au și sosit de curând, iar acum se așteaptă noul șef, care a fost numit în persoana dlui *Gheorghe Bariț*, mutat din Alba Iulia. Credem că d. Bariț se va simți bine în orașul nostru liniștit și pacinic.

Primiri la teologie în Blaj. Marți în 17 August s'au făcut în conzistorul Arhiepiscopesc primirile la seminarul teologic și la internate. În *Academia teologică* au fost primiți următorii tineri, având toți examenul de bacalaureat:

Ioan Pop din comuna *Bord*; *Valeriu Răchier* din *Vad*; *Iuliu Danou*, *Șard*; *Ioan Coman*, *Căpușul de Câmpie*; *Nicolae Todea*, *Cheia*; *Ioan Cerghizan*, *Bernadea*; *Victor Crețu*, *Veceră* și *Gregoriu Bian* din *Iciod*.

Înafară de aceștia s'au mai primit încă 15 tineri în *cursul teologic*, fiind meniți pentru anumite parohii.

În total au cerut primirea în seminarul teologic din Blaj 140 de tineri, însă, durere, din lipsă de loc, prea puțini au putut fi primiți. Alte primiri se vor mai face poate, la toamnă, în luna Octomvrie.

Hoți în biserică. În comuna *Sic* din părțile Dejului niște hoți au intrat în biserică greco-catolică și au furat sfințele vase din altar. În aceeași noapte a fost jefuită și biserică din *Bonț*, furându-se banii discului și mai multe albituri. Mare păgânătate!

Târgoveții cu mâna lungă... Oamenii cari umblă pe la târguri, nici gândi nu pot căți netrebnici le pândesc leișorii de prin șerpăre. Ca muștele se adună hoții prin târgurile de țară. Și mulți săteni se întorca la vetrele lor cu șerpărele golite de târgoveții cei cu mâna lungă. Știind acest lucru, poliția din *Reghin* săsesc mână în mână cu cea din *Târgumureșului*, a avut în săptămâna trecută un gând foarte bun. Cu o zi înainte de începerea târgului dela *Reghin* mai mulți polițiști au căpătat poruncă să se așeze la pândă în gară și prin trenuri, adulmecând după cei cari vin la târg fără vite și fără bani. Pânda n'a fost fără folos. Bravii detectivi au acățat într'adevăr vre-o 8 ciorsoi, cari se sileau din greu să nu întârzie cumva târgul dela *Reghin*, unde n'aveau nici de cumpărat, nici de vândut...! Toți opt erau cunoscuți vechi ai temnițelor și ai ferelor scurte. Câțiva erau dintre cei mai vestiți tăietori de buzunare. Nici vorbă, târgul nu l-au mai văzut, nici turte nu și-au cumpărat, căci detectivii i-au legat cobza și i-au petrecut la topitoare...!

Iarăși ninge. Pe la sfârșitul săptămânii trecute iarăși s'au pornit ploii răci în toată țara. Acestea ploii sunt poate în legătură cu gerurile cari au dat în *Elveția*. În munții *Alpi* a nins ca iarna. Pe la granița de *Miază* noapte a *Italiai* măsurătorul de căldură s'a coborât sub linia gheții.

Lăcomia dă cuțit în mâna fiului ei să ucidă pe tatăl său. *Toader Duma*, un sătean de 70 de ani din comuna *Săliște* din județul *Hunedoara*, nu trăia bine de mulți ani cu fiul său *Aurel*. Ce-or fi avut laolaltă, Dum-

nezeu știe. Destul că bătrânul Duma s'a hotărât de curând să nu-și lase fiului său averea, ci s'a apucat să și-o vândă. Înainte cu câteva săptămâni a și vândut jumătate din iosag și banii i-a băgat la bancă, cu libel. Auzind Aurel de fapta tatălui său, foarte s'a cătrănit, simțind de mai ales că-i scapă moștenirea din mână. Bătrânul putea să cheltui banii și el rămânea la adică cu buzele drămboiate. Tinărul zi și noapte nu mai avea hodină. Șarpele lăcomiei îl mușca de inimă. Și, în loc să meargă la tatăl său și să caute să-l împace, Aurel a iscodit o faptă grozavă. Într-o noapte s'a îmbrăcat în haine muieresti ca să nu fie cunoscut și s'a dus la bătrân. Dimineața Toader Duma a fost găsit de vecini zăcând mort în pat, într-o bălă de sânge. Pieptul moșneagului avea 30 de împunsături de cuțit și capul zdrobit de lovitură de măciucă. La început nu s'a gândit nimenea, că ucigașul e însuși fiul său. Mai târziu însă, jandarmii luându-l la întrebări și pe Aurel, el a mărturisit toată grozăvia, cum s'a dus la bătrân în haine de muere și cum l-a ucis cu măciuca și cu cuțitul. Se temea să nu prăpădească bătrânul iosagu și el să rămână calic. Acum însă n'are nici un folos de avuție, că păzește priciurile tribunalului din Deva, așteptându-și judecata, care, ne putem gândi, n'are să fie mică. Vai de zilele omului, când lăcomia îi strică capul! Și vai de sufletul celui ce ridică mâna asupra părintelui său...

Hoți cari au jefuit o pretură. În părțile dinspre granița ungurească se întâmplă o mulțime de hoții. Mai dăunăzi niște bandiți au pătruns noaptea în cancelariile pretorelui din Halmi și luând lada cu bani, au dus-o la câmp, unde stricându-o, au furat dintr'ansa vreo 40 mii de lei. Acești tâlhari au mai făcut și alte isprăvuri. Jandarmii îi caută ca pe ac.

Celce primesc gazeta târziu sau unii numeri nu-i primesc de loc, să facă bine și să ne înștiințeze, printr-o cardă postală, pentruca să putem reclama la postă.

Ni-s'a spus adică și ni-s'a scris din mai multe părți, că gasetă noastră n'o primesc cetitorii decât Luniă, Marția, ba chiar Miercurea.

Noi dăm gasetă la postă foia, cel mult Vinerea. Dacă cu toate acestea n'o primesc cetitorii noștri Dumineoa, nu noi, ci posta și mai cu seamă măciucașii sunt de vină.

Chiar de aceea îi rugăm pe iubii noștri cetitori, să ne aducă la cunoștință orice întârziere sau neregularitate, ca să putem reclama la postă, și să facem odată rânduială cu primirea gazetei.

Ciumă în Franța. Gazetele din străinătate scriu, că în tara Franțuzului s'ar fi întâmplat câteva îmbolnăviri de ciumă. Doctorii își dau toată silința să înăbușască primejdia.

S'au înecat în butea cu prune. O fată de 16 ani din comuna Stoilești din vechiul regat, vrând să toarne prune într'un voj mare din care se fierbe rachiu, i-a căzut banița în bute. Tatăl ei, care era aproape, s'a aplecat să scoată măsura, dar a căzut în voj. Acolo fiind mult borhot de prune, omul a amețit de țaria gazelor. Fata vrând să-i ajute să iasă, a căzut și ea în lăuntru. Un frate mai mare, sărindu-le într'ajutor, a lunecat și el în voj, peste ceilalți doi. Pe când au venit oamenii din sat să-i scoată, toți trei erau morți. I-au omorât gazul născut din fierberea prunelor.

Cazane pentru fabricat rachiu. În înțelesul articolului 16 din legea băuturilor spirtoase, îngăduință ca cineva să-și facă cazane nouă pentru fabricat rachiu nu se mai dă sub nici un motiv. Toți aceia cari la aducerea legii (14 Iulie 1926) au avut cazane pentru fabricat rachiu și le-au folosit până la sfârșitul anului 1925, le pot folosi și pe viitor.

Concurs de mașini și instrumente de arat. Comitetul de direcție al Uniunii Camerelor de agricultură a hotărât să facă un concurs de mașini și instrumente de arat. Concursul se va ținea în luna Septembrie anul curent. La concurs se vor face arături cu pluguri mici de vite și cu tractoare. Vor putea lua parte toate fabricile și casele de comerț din țară, cari se vor înștiința până la 1 Septembrie.

PREȚUL BANILOR:

1 franc francez se plătește cu	6 Lei	60 b.
1 liră sterlină " " "	1080 "	— "
1 dolar " " "	221 "	— "
1 franc elvețian " " "	44 "	50 "
1 liră italiană " " "	7 "	70 "
1 franc belgian " " "	6 "	60 "
1 coroană cehoslovacă se plătește	6 "	75 "
1 zlot polonez se plătește cu	23 "	— "
1 dinar se plătește cu	3 "	90 "
1 leva " " "	1 "	60 "
1 marcă aur se plătește	53 "	50 "
100 coroane ungare se plătește cu	— "	33 "

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE.

Gustul de mucegaiu al vinului.

Dacă vinul se păstrează în vase mucegăite, s'a întrebuițat apă mucegăită sau s'a stors din struguri mucegăiți, capătă gust de mucegai sau șmeag.

Când pivnița e umedă și aerul închis încă devine vinul cu șmeag.

Înlăturarea mucegaiului din vase, se poate face foarte greu, mai ales dacă vasul are mucegai de multă vreme. Dacă ciupercile de mucegai au intrat în doage nu se pot scoate cu totul. Ciupercile rămase în doage, dau un fel de ulei, care intră în vin și îi dă gustul de mucegai.

Pentru a împiedeca gustul de mucegai al vinului trebuie să păstrăm vasele totdeauna curate, să înlăturăm vasele mucegăite și să nu amestecăm mustul de struguri mucegăiți cu mustul sănătos.

Dacă vinul are gust de mucegai, pentru curățire se poate întrebuița *unt de lemn de măsline* curat și fără nici un gust. Anume să ieu mai multe sticle de câte 1 litru pline cu vin. Se pune în ele unt de lemn și se scutură bine. După 2 zile vinul nu mai are gust de mucegai.

Se mai poate întrebuița și *făină de muștar, proaspătă*. Se iea cam 30—40 grame pentru un hectolitru. Se pune în mai multe săculețe cari se bagă în vasul cu vin, legate de o sfoară la diferite înălțimi. După 2 zile să scoate muștarul și dacă vinul tot mai are gust de mucegai, întrebuițăm altă făină de muștar proaspătă.

Unii spun că orzul întreg și bine spălat pus într'un săculeț și băgat în vasul cu vin, în timp de 15 zile încă scoate gustul de mucegai.

Nu țineți palu de grâu sau de fân, în gură. Mulți oameni, când lucrează la secere, sau adună fânul, se obișnuesc să țină paie în gură. Acest obicei e foarte rău, căci poate să dea naștere la o boală numită *actinomicoză*. Ace-

asta boală e foarte răspândită între oameni dela sate. Să iea dela paiele mestecate în gură sau chiar înghițite. Boala e pricinuită de un viețitor mic de tot, ce trăiește pe paiele de grâu sau pe iarba din fânețuri.

Boala se arată la față, la gât și în stomac. La început durerile sunt mici. Mai târziu pielea se învinețește și se ivesc numeroase beșicute din cari curge un puroi rău mirositor în care se găsesc mici grăunte galbene.

Uneori boala se arată pe falca din jos, pe care o strâmbă în chip îngrozitor.

Feriți-va de a ținea sau de a mesteca paie în gură.

La ce e bun usturoiul. Deși mirosul usturoiului face pe mulți oameni să nu se atingă de el, totuși aceasta legumă este foarte mult întrebuințată ca leac în contra boalelor de plămâni. Leacul se pregătește din căteii de usturoi zdrobiți și ținuți trei săptămâni în spirit de 90 grade. Se numește acest leac *tinctură de usturoiu*. Se iea câte 20—40 picuri de 3—4 ori pe zi în apă. Ușurează boala și ajută și scuiparea flegmei.

Durerile de dinți. Cel mai bun mijloc pentru potolirea durerilor de dinți este următorul: Iei o sticlă cu muștar, o destupi, închizi ochii, îți astupi o nară, iar cu nara din partea unde se află dintele ce te doare, miroși puternic.

Te vei roși la față, te vor dura puțin ochii, dar durerea de dinți încă încetează cu totul.

Exportul lemnului de lucru și al butoaielor de stejar. Ministerul de finanțe s'a învoit ca de acum încolo să se poată vinde în alte țări lemnele de lucru chiar și dacă sunt mai lungi de 7 m. Se cere însă ca la capătul mai gros să nu fie grosimea mai mare de 22 cm. Asemenea se pot vinde în alte țări și butoaie de ori ce mărime. Taxa de export pentru butoaie rămâne tot cea veche, adică 2 lei de fiecare decalitru de doagă.

Mierea de albina. Mai de mult când oamenii încă nu cunoșteau zahărul, mierea de albina era de mare preț. Cu mierea se îndulceau mâncările și beuturile și tot mierea se folosea ca leac în contra multor boale.

Mierea este o hramă foarte sănătoasă. Măncată merge deadreptul în sânge și nu lasă rămășițe nemistuite. Ea curățește sângele, încălzește trupul, îngrașă, liniștește nervii, dă putere și înviorează pe om.

O lingură de miere luată după mâncare ajută la mistuire. Măncările greu de mistuit amestecate cu puțină miere, se poate miștui mai ușor.

Tusa, durerile de piept și de gât se alină cu o lingură de miere de albina.

Copiii și bătrâni au mari cerințe pentru dulceturi. Acestea cerințe să nu se potolească cu bonboane, de multe ori rele, ci cu miere de albina.

Măncați cu toții miere de albina, căci e hrănitore și lecuitoare de multe boale!

Stuparii primesc pământ. Legea pantru reforma agrară, dă pământ și stuparilor. Pe acest pământ stuparii pot să-și facă stupina și să-și îngrijească albinele. Acest pământ până acum era numai arendat. Domnul Florean Begnescu, președintele societății de stupărit a mijlocit dela Ministerul de agricultură ca acest pământ să fie vândut pe veci stuparilor. În chipul acesta albinăritul va putea lua desvoltare și mai mare.

Abonament de probă.

Cine dorește să aibă gazeta noastră pe timpul dela 31 August până la 31 Decembrie.

o dăm cu 40 Lei.

și va primi-o regulat în fiecare săptămână. Bani se trimit prin poștă, cu mandat, scriindu-se pe cupon (cotor): »Abonez gazeta »Unirea Poporului« cu 40 lei, până la sfârșitul anului 1926».

Cine vrea să știe cum stă lumea și țara, cine vrea să citească povestiri frumoase, cântece și glume, cine vrea să învețe economie și alte lucruri folositoare, cere foaia dela Blaj »Unirea Poporului«.

Indemnați pe vecini și cunoscuți să facă un abonament de probă!

Adresa: »Unirea Poporului«, Blaj, județul Târnava mică.

Poșta gazetei.

George Dragomir, Aiud. — În urma scrisorii dlui Iosif Mihăițan teolog, foaia Vă merge, începând cu 15 August. Prețul abonamentului până la 31 Decembrie 1926. este 50 lei, pe cari Vă rugăm să ni-i trimiteți cât mai curând cu mandat postal.

Ioan Mezei, grădinar. — Numărul cerut îl trimitem cu poșta de azi, 14 August. Decâteori îi întârzie foaia sau n'o primești te rugăm scrie-ne și vom face arătare la Direcția Poștelor! Inchinări de sănătate.

Dlul Teofil Moldovan, învățător pensionar. — Primind scrisoarea din 6 August, am oprit celea 13 exemplare cari mergeau în Nirășteu pe adresa DVoastră și am început a trimite alte 9 numere pe adresele date. Despre foile primite de DVoastră până la 15 August 1926, Vă trimitem o notă, la Chirileu, rugându-Vă să încasați banii dela cei cari au primit foile și să ni-i trimiteți cu mandat postal. Abonamentul celor 9 numere, cari am început să le trimitem acum, se va socoti numai dela 15 August încolo, câte 50 lei de fiecare număr până la 31 Decembrie 1926. Sumele de plată până la 15 August mai ușor le scoateți DVoastră, că noi știm cine sunt cei cari au primit celea 13 numere. Vă mulțumim pentru tragerea de inimă ce-ați avut-o față de gazeta noastră și Vă rugăm să nu ne uitați nici pe viitor!

Dlul Ioan Roman. Am primit scrisoarea DVoastră, în care ne arătați, cine este de vină că nu primiți la timp, ori chiar de loc, gazeta noastră. Ne bucurăm că la-ți prins și că l-ați arătat șefului său. Vă asigurăm, că și noi ne vom ști face datoria, arătând cazul la direcțiunea poștei și cerând pedepsirea vinovatului. Dacă fiecare cetățean ar arăta celor mai mari pe ticăloșii cei mici, în câțiva ani ne-am scăpa de slujbașii cei fără de conștiință, și ar fi și la noi în țară rânduială.

Dionisiu Muntean, Baia de Arieș. Abonamentul plătit pe întreg anul 1926.

Oara Octavian, G. Am primit 40 Lei, abonamentul până la 31 August 1926.

Crișan Nicolae G. Am primit 75 Lei, abonamentul plătit până la 30 Septembrie 1926.

Ighian Miron G. Am primit 75 lei, abonamentul până la 31 Iulie 1926.

Mârza Partenie, G. Am primit 120 lei. Plătit pe întreg anul 1926.

Redactor responsabil IULIU MAIOR

Publicațiune

În strada Sub promenadă Nr. 169, se află o casă solidă, cu 3 camere, culină, și supraedificate, de vânzare. Informațiuni la primăria orașului de reședință Blaj.

5 - ? (190)

Carte nouă!

LA PIATRA LIBERTĂȚII

Cuvântarea rostită la serbările de 315 Mai 1926 pe Câmpia Libertății din Blaj

de

Alexandru Lupeanu-Melin,
profesor, directorul gazetei »Unirea Poporului«

Se arată într'ansa icoane minunate din timpurile când a răsărit soarele Libertății pentru neamul iobagilor români din Țara Ardealului.

Abonații »Unirii Poporului«, dacă o cer la administrația gazetei, o primesc cu 5 lei, cu poștă cu tot. În librării se vînde cu 10 lei.

Nicolae Baciu

măestru pantofar — BLAJ.

Atelier fondat la 1902 și premiat la expoziția păpușarilor din Győr cu medalie și diplomă de recunoștință în anul 1908.

pregătește tot felul de ghete și pantofi fini și moderni, și tot felul de ghete simple din material tare.

(124 31—52)

M. FRIEDMAN

Ceasornicar în Blaj

Are cele mai moderne oroloage și giuvaeruricele cu cele mai scăzute prețuri de zi.

REPARĂ
CEASURI
AMERICANE

precum și orice fel de ceasuri și scule prețioase, în timpul cel mai scurt.

CUMPARĂ:

aur, argint, platină, pietrii scumpe, dinți de aur, cu celea mai bune prețuri de zi.

VINDE:

Juvaeruriceale, Ceasuri de buzunar și ceasuri cu pendul, cari se pot plăti în timp de trei (3) luni.

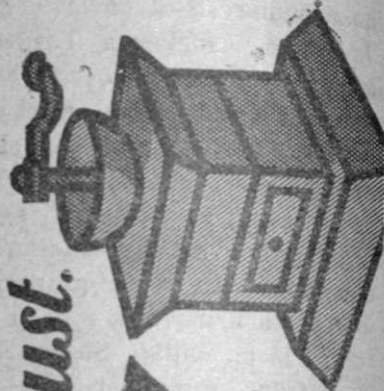
Citiți și răspândiți: »UNIREA POPORULUI«

Topografia Seminarului Teologic greco-catolic — Blaj.

Se vinde din mână liberă

O casă cu trei camere, culină și pivniță, în strada Avram Iancu. Edificiu nou. Adresa: **LICA VASILE** — Blaj.

2—2 (198)

Ceia-ce a făcut deja bunica Dvs. a fost just.

Ea fierbe cafeaua ei numai cu

Veritabil **Franck** în cutii.

El este și astăzi cel mai fin și cel mai bun Adaus la cafea boabe și de cereale, și vă rămâne și întotdeauna.

